

**Спогади вчительки
Перепростинської школи
П'ясецької Ірини Зенов'івної
(1975 рік) про роботу
вчительки в час польської
паціфікації.**

88

...її у 1923р.
...лі Розенка
Ліського повіту / колишньому Нижньо-устрицькому району/. У зв'язку з укладенням договору між Радянським Союзом і Польською республікою у 1951р. про обмін прикордонними ділянками державних територій в районі Дрогобицької області, Української РСР і Люблінського воєводства Польської Республіки, прилучено Нижньо-устрицький район до Польщі.

Усіх українських громадян переселено у різні райони Радянського Союзу.

Мене, яко вчительку переселено у Перепростинську початкову школу Дрогобицького району.

У селі Рогенці Змишво-Устрицького району працювала я без перериву 18 років. У школі працювало нас троє вчителів, двоє поляків і одна я українка. Школа буга з-класової. У кожному класі було багато дітей, по 40 по 50 учнів. Учні V-го класу вчилися три роки, тоє у IV кл. А, у IV класі Б і в IV класі В.

Навчальний матеріал IV кл. був поділений на 3 роки. Діти I класу вчилися по-польськи. Директором школи був поляк-шовініст.

Весь час моєї праці в школі зазнавала я рівних цькувань з боку директора поляка-шовініста, який часто потайки ходив по

класному коридору і турмусяв-вався, чи не погує щось ворожого. У перший день праці в школі прийшла я до старого взлітнього педагога з проханням, щоб пояснив мені трудну, незрозумілу мені російську у класному журналі, а він замість дати мені молодій пояснення, сказав: "Так вас вчили по претензії, або дошку "русського слова" і не дав мені пояснення. Слово "український" взагалі вилетіло з його лексикону.

Одного разу кожен директор, мав "я одного сина і цього убива мені "ди" гайдамацька". А я сказала: "Війна справа обопілька. Вистріляете у ворога, а ворог у вас не

буде палювати". Директор гірно
образився і доніс мене на міліцію,
що я маю польські господарств
українських селян "дзень добрий" від-
повідно по-українськи "добрий день".
За таку дрібницю мало не виклику-
ли мене з роботи. А то деякі селяни
думали, що як привітають мене
по-польськи, (по панськи) то я з цього дуже
зрадію. Я хотіла відучити селян від
цього фразу.

У селі Попелка добували нафту, пра-
цювало багато робітників і місце-
вих селян і замісцевих людей. Збу-
дували польський нуд, у якому часто
з виставами виступали робітничі

колективи. Мої учні від часу, до часу
таким виступали з виставами, зра-
зу тільки з польськими. Та я ста-
ралася вивести дітей так, що учні
виступали "чужою". І врешті домог-
лася я цього, що наші гості цораз
більше стали відвідувати українські
вистави і вже їм не шкодило це, що
ці вистави вивгала дошка українсь-
кого попа. Приходили на ці вистави
не тільки самі родичі учнів, але всі
поляки і євужисбовці. Я раділа, що
вже дозволили мені давати і україн-
ські вистави.

Зовсім інакше, як поляки віднісся до
мене Раддєвський Уряд. Могила

мого батька-священника іще від 1925 року були недалеко від моєї вчительської посади. Закликали мене в район і сказали: "Ви дочка священника, якщо чесно будете працювати на благо нашої Вітчизни і виховувати наших дітей у комуністичному дусі, Ваше походження нас не обходить". У від цієї хвили я погував себе вільною людиною, як у рідній хаті.

Тяжко
Зиновіва

Незадовога закликали на вчительську роботу і мою наймолодшу сестру, яка 8 років була безробітною - Вісім років плакала без надії на краще. Не маю сил, щоб описати її велику радість, бо вона дуже любила

вчительську працю, яка була її справжнім покликанням. Та фронтська сволога висадила мінами вночі хату, у якій ми обидві жили і від цього часу стала цо/соз більшою хворіти і померла.

